

2-DE JAARGANG NR 2
APRIL - MEI - JUNI 1990

DRIEMAANDELIJKS ORGAAN VAN
DE AFDELING OOSTENDE VAN DE
WESTVLAAMSE GIDSENKRING
V.Z.W.

AFGIFTEKANTOOR OOSTENDE X

In dit nummer:

15. VOORWOORD	Marc Loy
16. MIJMERINGEN	Omer Simoens
19. DE KONINGINNEKAPEL	Vincent Duflou
22. LEOPOLD II-WANDELING	Dirk Beirens
25. BEZOEK AAN DE VISMIJN	Jaak Fonteyne
28. "DIKKE MATILLE" EN GEORGES GRARD	Maria Vieren
30. SPROKKELS	Redactie
34. ZOEKERTJES	Redactie
35. AKTIVITEITENKALENDER	Redactie

Samenstelling en opmaak: Dirk Beirens en Ann Samyn.

Verantwoordelijke
uitgever en redactie:
Ann SAMYN
Torhoutsesteenweg 446
8400 OOSTENDE

Secretariaat:
Marcel BRAET
Eekhoornstraat 20
8400 OOSTENDE

Voorzitter:
Marc LOY
Batterijstraat 70
8401 BREDEME

De medewerkers zijn verantwoordelijk voor de door hen getekende bijdragen.

DE AANWEZIGHEIDSGRAAD TIJDENS ONZE MAANDELIJKSE IN- EN OUT-DOOR-AKTIVITEITEN SCHOMMELT ZOWAT TUSSEN DE 25 A 35 LEDEN. SPECTACULAIRE UITSCHIETER WAS NATUURLIJK HET RECENTE BEZOEK AAN HET TOEKOMSTIGE TOERISTISCH RECREATIEPARK RAVERSIJDE (DOMEIN PRINS KAREL) WAAR OOK VEEL NIET-LEDEN (MAAR HET ONDERTUSSEN WEL GEWORDEN...) KWAMEN OPDAGEN. WIJ TELDEN MEER DAN 120 GEÏNTERESSEERDEN.

MEER DAN EENS HOREN WIJ IN DIT VERBAND DE OPMERKING: "MAAR WIJ WISTEN NIET DAT DIT (BEZOEK, VOORDRACHT...) PLAATSVOND!" DAAROM WIJZEN WE ER HIER NOG EENS OP DAT WE AL ONZE AKTIVITEITEN VOOR DE KOMENDE MAANDEN IN ONS TIJDSCHRIFT AFDRUKKEN EN DIT MET DE STATUS VAN ENIGE EN OFFICIËLE UITNODIGING AAN DE LEDEN. DAT BESPAART ONZE NOEST WERKENDE SECRETARIS HEEL WAT WERK EN ONZE KAS HOPEN GELD.

EEN TIP DUS: NOTEER DIREKT IN UW AGENDA ONZE IN HET TIJDSCHRIFT AFGEDRUKTE AKTIVITEITENKALENDER VOOR DE EERSTKOMENDE MAANDEN, DAN PIKT U ER NOG UIT WAT U ZELF INTERESSANT VINDT. NOG EEN ZONNIGE EN PRETTIGE ZOMERVAKANTIE..... EN TOT OP ONZE VOLGENDE AKTIVITEIT?!

HET BESTUUR

Mijmeringen

Stadhuisstypen

1

Omer Simons

Voorwoord.

Ik zie mijn vriend, Julien Van Remoortere, al de wenkbrauwen fronsen. Eens vertrouwdde hij mij toe dat hij ooit een boek zou schrijven over speciale stadhuisratten. Neen, Julien jongen, wees gerust: ik pleeg geen plagiaat! Julien was zelf 25 jaar stadhuisbediende, en de laatste jaren zelfs privé-secretaris van ex-burgemeester Jan Piers. Julien, de auteur bij de genade Gods, zal zeker geen aanstoot nemen aan deze simpele relaasjes, die geen concurrentie vormen voor het kassucces, dat het toekomstige meesterwerk van "Koning Weetal" (waar is de tijd?) zal kennen....

Jammer dat Julien geen tijd vond om de cursussen voor stadsgids te volgen. In mijn ogen ware hij de perfecte, de ideale man ervoor. Want, om het met Jan Piers te zeggen: Julien is formidabel!

****

Ik ben 41 jaar lang stadhuisbediende geweest, en zo kon (!?) ik heel wat mensenkennis opdoen. Als ik met een groep toeristen bij het stadhuis kom, zeg ik wel eens gekscherend dat daar het stedelijk kerkhof is, omdat er circa 250 bedienden rusten...

Maar dat is enkel bedbeld als grapje, want in werkelijkheid wordt daar veel meer gepresteerd dan door de gewone burger vermoed wordt. Akkoord, onmiddellijk na de jongste wereldoorlog was er meer tijd voor een kort intermez-zo in onze drukke ambtsbezigheden dan nu het geval is. Zoals jullie wel weten (?), werd de stadsadministratie toen gedeeltelijk ondergebracht in het Vrederecht. In het bureau, waar ik aanvankelijk in dienst trad, waren aan twee wanden ongeveer 300 vakjes aangebracht waarin, volgens de aard van het onderwerp, de correspondentie werd opgeborgen. Een ervan was open, omdat er elektrische schakelaars in stonden. Dit open vakje bevond zich op schouderhoogte naast de toegangsdeur van het bureau van de "big boss", de strenge en gevreesde Gr., die in het aanpalend vertrek zijn heiligdom be-trok.

F., een reuzekerel - letterlijk en figuurlijk - wilde ons graag een demonstratie geven om te bewijzen welk een behendig "vogelpikker" hij was. Op de respectabele afstand van een viertal meter van het doel - het open vakje - stond hij op één been, ver voorovergebogen, de rechterhand gewapend met een stuk gom als pijltje, klaar om een prachtworp uit te voeren, toen plots de deur van de Gr. werd geopend en diens imposante figuur binnenkwam. Vliegensvlug wierp F. zich voor zijn voeten op de grond en toonde hem triomfantelijk het stuk gom, dat hij zozegd per abuis op de grond had laten vallen...

De chef keek hem enigszins bevreemd aan, deelde enkele stukken uit, en verdween zwijgend weer in zijn kwartier.

Van zodra de deur dichtgevallen was, gierde heel onze troep het uit van de pret. F. liet zich echter niet van zijn stuk brengen en zette zich onmiddellijk weer in positie om ditmaal zijn stunt te verwezenlijken. Maar ... op het eigenste ogenblik waarop hij weer op één been balanceerde, werd als een vloeking "Sesam open u" werkelijkheid, en voor de tweede keer ging de deur van de Gr. open. Als de mannelijke concurrent van de vrouw van Loth, staarde de van schrik versteende F., met ongelovige, uitpuilende ogen alsof hij

de baarlijke duivel in persoon zag verschijnen. Ditmaal aarzelde F. een fractie van een seconde te lang vooraleer hij zijn duiksprong wou uitvoeren. De generaal bekeek zijn geknielde piot ditmaal méér dan wantrouwend, en verdween aanstonds weer in zijn bureau. Er weerklonk één kort signaal, het teken dat bureauchef D. himself bij hem komen moest. Het schijnt dat Gr. hem zou ondervraagd hebben of hij ook niet vond dat F. zich zo vreemd gedroeg, en of hij nog wel over al zijn geestesvermogens beschikte.

Kort daarop werd grote F. naar een ander werkterrein overgeplaatst... Diezelfde F. had ook nog een ander record op zijn actief. In één der hoeken van ons bureau stond een klein, ronddraaiend dactylostoeltje. Het is daarop dat F. er eens in slaagde, na een formidabele aanloopzwaai, niet minder dan achttien keer rond te draaien. Die reuze-inspanning werd hem echter fataal, want F. werd lijkbleek, kroop op handen en voeten naar buiten, om daar zijn volledige middagmaaltijd weer aan Moeder Natuur te geven...

Dat was de grote F., maar de kleine F. was de intelligente, knappe kop en polyglot van ons bureau. Af en toe kregen wij het bezoek van A., die breedzwaaiend met een stuk papier om een denkbeeldige inlichting kwan vragen. In werkelijkheid kwam hij even goeiendag zeggen aan zijn boezemvriend, de kleine F.

Niet zodra verscheen hij "ten tonele" of al de aktiviteiten van het personeel lagen een paar minuten lam, want allen wisten wat nu zou volgen ... "Holala", begon A., "Wat is het mooi weer vandaag!" "Jaja," wedervoer F. "maar je hebt weer een stuk in je kraag!" "F..F.." protesteerde A. zwakjes "Wat vlieg je toch weer laag..." "Ik ken je" antwoordde F. "er zwemt 2 liter bier in je maag!" "Maar beste F." giechelde A. "je bent een echte plaag." "Lieg maar niet," siste F. gemaakt koleirig "verdwijn stinkdier, wat verse lucht ... graag!" "Hou toch op," smeekte A. "ben je een man of een zaag,"

Zo ging dat steekspel tussen beide grootmeestersrijmelaars nog een tijdje door, maar het resultaat hiervan was altijd dat A. tenslotte in een bulderende lach schoot, zijn portemonnaie bovenhaalde, en de kleine F. één blik (dit was één frank) in de hand stopte; want dat was voor de verliezer altijd de te betalen prijs voor de weddenschap: "Om het langst een zinvolle rijmzin op het laatste woord vinden."

Die A. was niet alleen een briljante geest, maar zoals het dergelijke lui past, was hij ook verschrikkelijk verstrooid.

Om er u een idee van te geven: kleine F. ontmoette hem eens aan Petit Paris, met een grote ijzeren vuilnisemmer in de hand. "Héwel A., wat ga je daar mee doen?", vroeg F., veelbetekenend wijzend naar het gewraakte voorwerp.

"Miljaarde godver!," vloekte A., "best dat je het zegt!"

A. woonde bij zijn bejaarde moeder op het Prinses Clementinaplein, en moest van haar bij zijn vertrek naar het werk "de vuilnisbak buiten zetten". Stel je voor dat hij er mee tot in het stadhuis was beland...

—Ik veronderstel dat je de rubriek «Vakante Betrekkingen» inkijkt.

Wordt vervolgd.

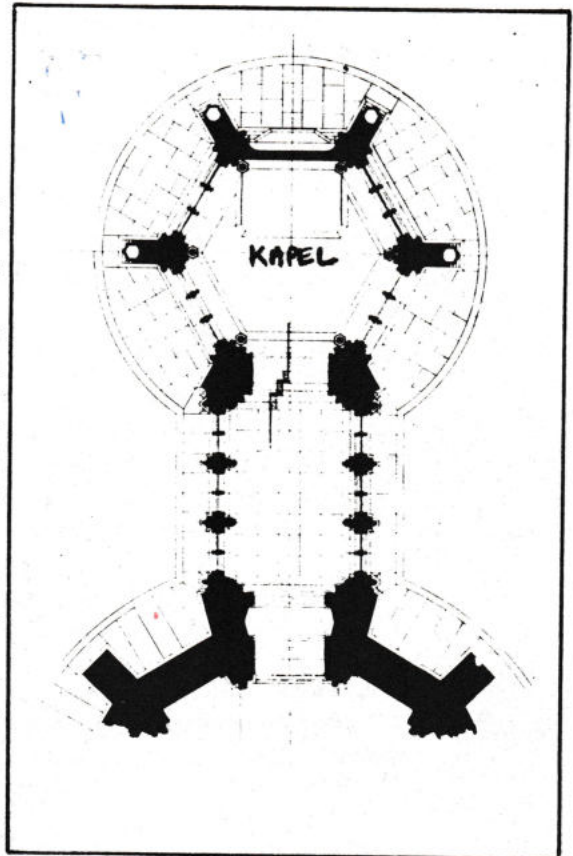
1. SITUERING.

De koninginnekapel met het praalgraf van Louise-Marie d'Orleans bevindt zich aan de westzijde van de St.-Petrus- en Pauluskerk, achter het zeshoekig afgesloten koor.

2. UITWENDIGE BESCHRIJVING.

Van buiten uit zien we duidelijk dat de zeshoekige koninginnekapel een op zichzelf bestaande constructie is die via een kleine galerij, rustend op één arcadeconstructie, verbonden is met het koor van de eigenlijke kerk. De kapel meet 28 meter hoog en werd bekroond met een bronzen koningskroon die geplaatst is in een klein opengewerkt fiaaltorentje. Het mausoleum is net als de kerk opgetrokken uit harde kalksteen ontgonnen in de steengroeven gelegen in de Maasstreek; namelijk nabij de dorpen Vinalmont en Moha. (De groeve van Moha zou nu buiten gebruik zijn.) Net als de dekanale kerk is het mausoleum gebouwd geweest in neo-gotische stijl. Opvallend is wel dat de koninginnekapel uitwendig druk gedecoreerd is. LOONTIENS Carlo spreekt in zijn werk (1) van stenen kant.

Het meest opvallend zijn de 4 vrouwenbeelden die de buitengevel sieren. Het gaat om 4 koninginnen die heilig verklaard werden.

1. Elisabeth van Hongarije (1207 - 1231), ook Elisabeth van Thüringen genoemd.

Zij was de dochter van de Hongaarse vorst Andreas II van Hongarije. Zij huwde met Lodewijk IV van Thüringen. Toen haar echt genoot sneuvelde tijdens één van de kruistochten werd zij door de adel beroofd van haar bezittingen en weggestuurd van haar kasteel. Paus Gregorius IX zorgde er echter voor dat ze een schadeloosstelling kreeg bestaande uit geld en goederen.

Elisabeth was zeer sociaal geëngageerd. Zij hielp de armen tijdens de grote hongersnood en liet eveneens een hospitaal bouwen waar zij zelf in de grootste armoede leefde en meehielp met de verzorging van zieken en armen.

Zij is de patrones van de caritas of liefdadigheid. In de iconografie wordt zij vaak afgebeeld met rozen (zie ook afbeelding van kapel). Dat gaat terug op een legende: "Toen zij zoals naar gewoonte naar de armen ging om brood uit te delen, ontmoette ze plots haar man, die niet opgezet was met haar aalmoestochten. Bij controle van haar manden bleken de broden miraculeus in rozen veranderd te zijn."

2. Clothilde van Frankrijk (470 - 545).

Deze Bourgondische prinses huwde de beroemde Frankische koning Clovis I. Zij ging overal de geschiedenis in door het feit dat zij haar man wist te bekeren tot het Christendom. Bij de dood van Clovis I trok zij zich terug in het klooster van Tours.

3. Elisabeth van Portugal (1271 - 1336), achternicht van Elisabeth van Hongarije.

Zij werd de vrouw van Dionysius III, koning van Portugal. In haar huwelijksleven kende zij echter weinig geluk en vreugde. Zij wordt op een gegeven ogenblik zelfs verbannen omdat zij beschuldigd werd van samenzwering met haar zoon Alfons IV tegen Dionysius III. Haar onschuld kon echter bewezen worden en zij mocht terugkeren.

Zij staat bekend als de "vredestichtster" en maakte zich verdienstelijk op het gebied van de naastenliefde. Zij slaagde er geregeld in om familieleden en vooral haar man en zoon met elkaar te verzoenen maar bleef zelf eenzaam.

Bij het overlijden van haar man werd zij kloosterlinge en stichtte zij het Sint-Claraklooster te Coimbra in Portugal. Ze stierf tijdens een verzoeningsmissie voor haar zoon.

4. Bathilde Van Frankrijk.

Deze Frankische prinses van Saksische afkomst was aanvankelijk een slavine. Later huwde zij de Merovingische vorst Clovis II. Toen Clovis II stierf werd zij regent en stelde ze alles in het werk om de eenheid van het Merovingische Rijk te herstellen ten gunste van haar oudste zoon Clotharius III.

Bathilde, ook Baltilde genaamd, stichtte de abdij van Corby en verleende dotaties aan heel wat andere abdijen. Later trok zij zich terug in de abdij van Chelles.

Tot hier de zeer korte levensschets van deze 4 heilige koninginnen. Deze 4 vrouwen waren eveneens afgebeeld op de oorspronkelijke brandglazen van de kapel. Jammer genoeg werden die vernield tijdens de Eerste Wereldoorlog. Op elk brandglas waren 4 taferelen uit het leven van deze heiligen afgebeeld. Men kan zich nu de vraag stellen: "Waarom heeft men uit het uitgebreide repertorium van vrouwenheiligen juist voor deze heiligen gekozen?". Met zekerheid mogen we stellen dat dit zeker niet berust op louter toeval. Het feit dat deze 4 vrouwen gedurende hun leven koningin waren, net zoals Louise-Marie is wel een punt van verwantschap, zij het een eerder oppervlakkig. Mijns inziens moet er tussen deze 4 heiligen en onze eerste vorstin een sterkere verwantschapsband te vinden zijn.

Het sociaal engagement van Elisabeth van Hongarije vinden we duidelijk terug bij Louise-Marie. Het prille koninkrijk België kende in het begin heel wat economische problemen. Zo werd ons land in 1845 getroffen door een hongersnood. Louise-Marie was toen zeer sterk begaan met het lot van de Belgische bevolking. Ook de Oostendse vissersbevolking kon rekenen op haar milde steun.

De gelijkenis tussen Clothilde en onze koningin moet wellicht gezocht worden in de pogingen van beide vrouwen om hun echtgenoten te bekeren tot het Christendom. Louise-Marie heeft echter het succes van Clothilde niet kunnen evenaren. Leopold I bleef het protestantisme steeds trouw en heeft altijd halsstarrig geweigerd zich te bekeren tot het Katholicisme. Zelfs toen de koningin het smeekte op haar sterfbed bleef het "neen".

Net als Elisabeth van Portugal kende ook Louise-Marie geen gelukkig huwelijksleven. Haar huwelijk met Leopold I was een "mariage de raison", van liefde was weinig of geen sprake. Dit huwelijk was voor Leopold I de ideale

oplossing om te voorkomen dat de Franse koning Louis-Philippe België zou inlijven. Aanvankelijk was zij totaal onverschillig tegenover haar man. Enkele jaren later sloeg die onverschilligheid over in grote bewondering. Leopold nam meer en meer de eerste plaats in haar leven in. Haar nieuwe gevoelens voor Leopold I waren jammer genoeg niet wederzijds zodat ze stilaan in afzondering geraakte. Deze verlatenheid binnen haar huwelijk geldt hier wellicht als het belangrijkste verwantschapspunt tussen beide vrouwen.

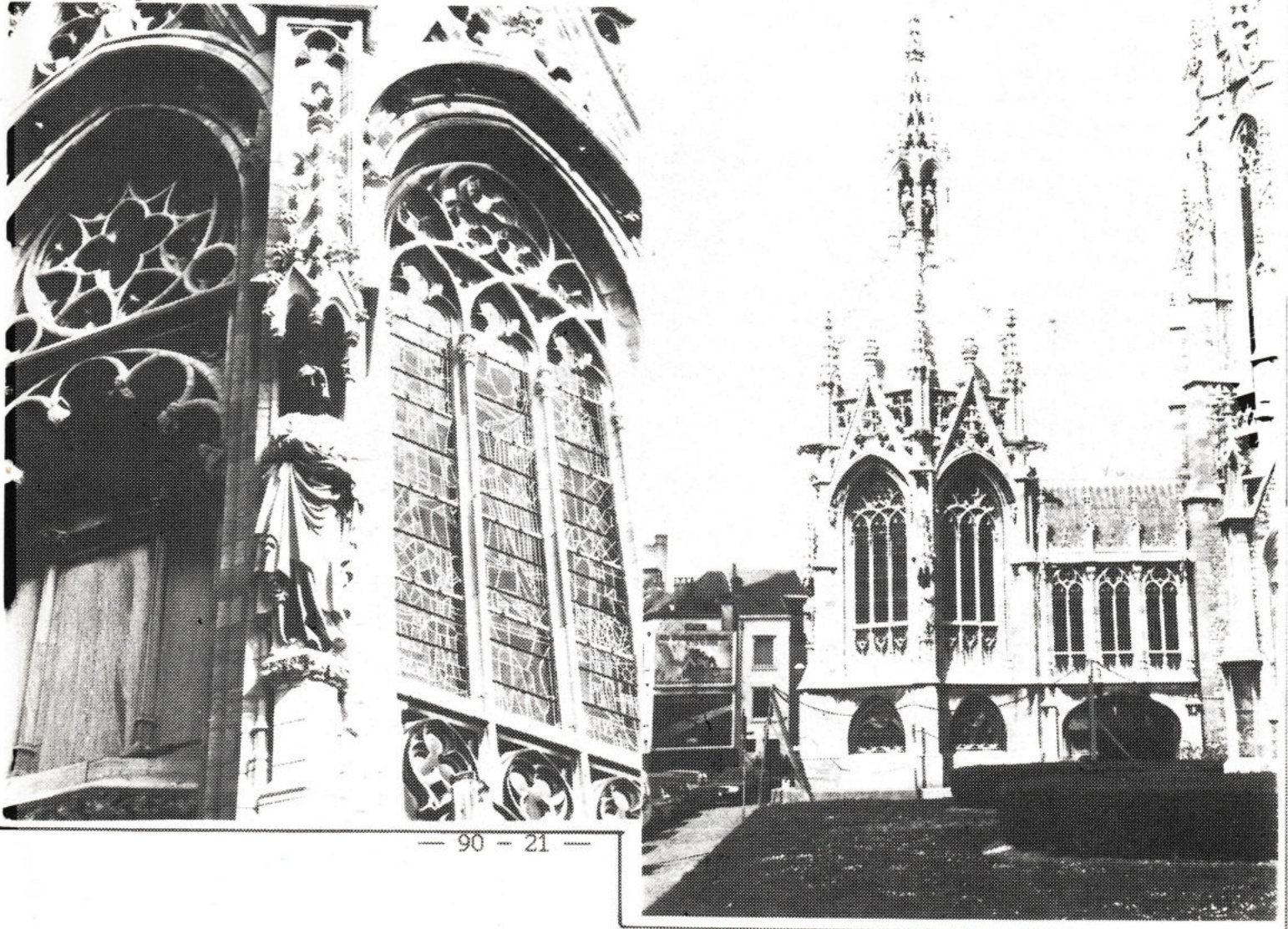
Met Bathilde van Frankrijk meen ik dat het verwantschapselement met Louise-Marie moet gezocht worden op het vlak van het politiek engagement. Bathilde trad tijdens de minderjarigheid van haar oudste zoon, Clotharius III op als regent. Louise-Marie heeft op politiek vlak ook haar steentje bijgedragen, zij het dat haar politiek engagement gebeurde achter de schermen. Zij steunde steeds haar echtgenoot bij zijn politieke en economische betrachtingen voor België. Zij heeft ook meegewerkt aan de toenadering tussen Frankrijk en Engeland, sinds oudsher twee rivaliserende machten.

Wat de uitwendige beschrijving van de kapel betreft kunnen we er ook nog op wijzen dat ze nooit voltooid is geweest, alhoewel dit op het eerste gezicht niet echt merkbaar is. Aan de westzijde van het mausoleum zien we onder de brandglazen een effen steenvlak. Normaal moest daar een basreliëf komen met tekst. Het reliëf zou bestaan uit 2 engelen die de blazoenen van de families d'Orleans en Cobourg moesten dragen. De tekst luidde als volgt:

A la Sainte Mémoire de Sa Majesté Marie-Louise,
première Reine des Belges Obiit I-8-1850

WORDT VERVOLGD.

(1) LOONTIENS Carlo, Les monuments et les édifices remarquables d'Ostende ainsi que de l'arrondissement, partie 1, Ostende monumentale et pittoresque, Ostende, 1929

Koning Leopold II-wandeling.

BIRK Beirans

De Koning Leopold II-wandeling, zoals die uitgestippeld is op het kaartje, duurt, in matig tempo en twee (drink)pauses inbegrepen, eigenlijk 4 uur. Dat is lang natuurlijk, maar onvermijdelijk als we wandelen, kijken, commentariëren, pauzeren en consumeren willen combineren. Het kan ook op een drafje voor geoefende benen en getrainde gidsvolgers.

Hieronder volgt een beknopte beschrijving van de wandelroute. Het is de bedoeling om in volgende bijdragen telkens een deel van dit parcours gedetailleerder te bespreken en te projecteren op het scherm van de internationale politiek, het leven (1835 - 1909) en de regeerperiode (1865 - 1909) van Koning Leopold II.

We vertrekken aan de duidelijk herkenbare St.-Petrus en Pauluskerk. Samen met de geïntegreerde Koninginnekapel (zie speciaal artikel in dit nummer) is dit gebouw geladen met symbolische dynastieke verwijzingen en zodoende ideaal als startplaats.

Via de Dekenijstraat en de oversteek aan de Vindictivelaan bereiken we het Mercatordok (visserijopstand, lichtschip, pilotage, schoolschip in Jachtdok). Over de Leopold III-laan, naar het Ernest Feysplein (gevelrij eeuwwisseling, station-Delhaize, Hazegras) en de Graaf de Smet de Naeyerlaan (politieke figuur, OLV-kerk, kazerne, slachthuiskwartier, bruggencomplex, verwijzing haveninstallaties, dokken, pakhuizen, enz...). Het 3de en 23ste lin.reg.plein duwt ons de Iependreef op, het "bosje" in (urbanisatie Leopold II, laiterie, vestingbouw, waterpartijen, M.H.-park met gebouwtjes en specifieke plaatsen).

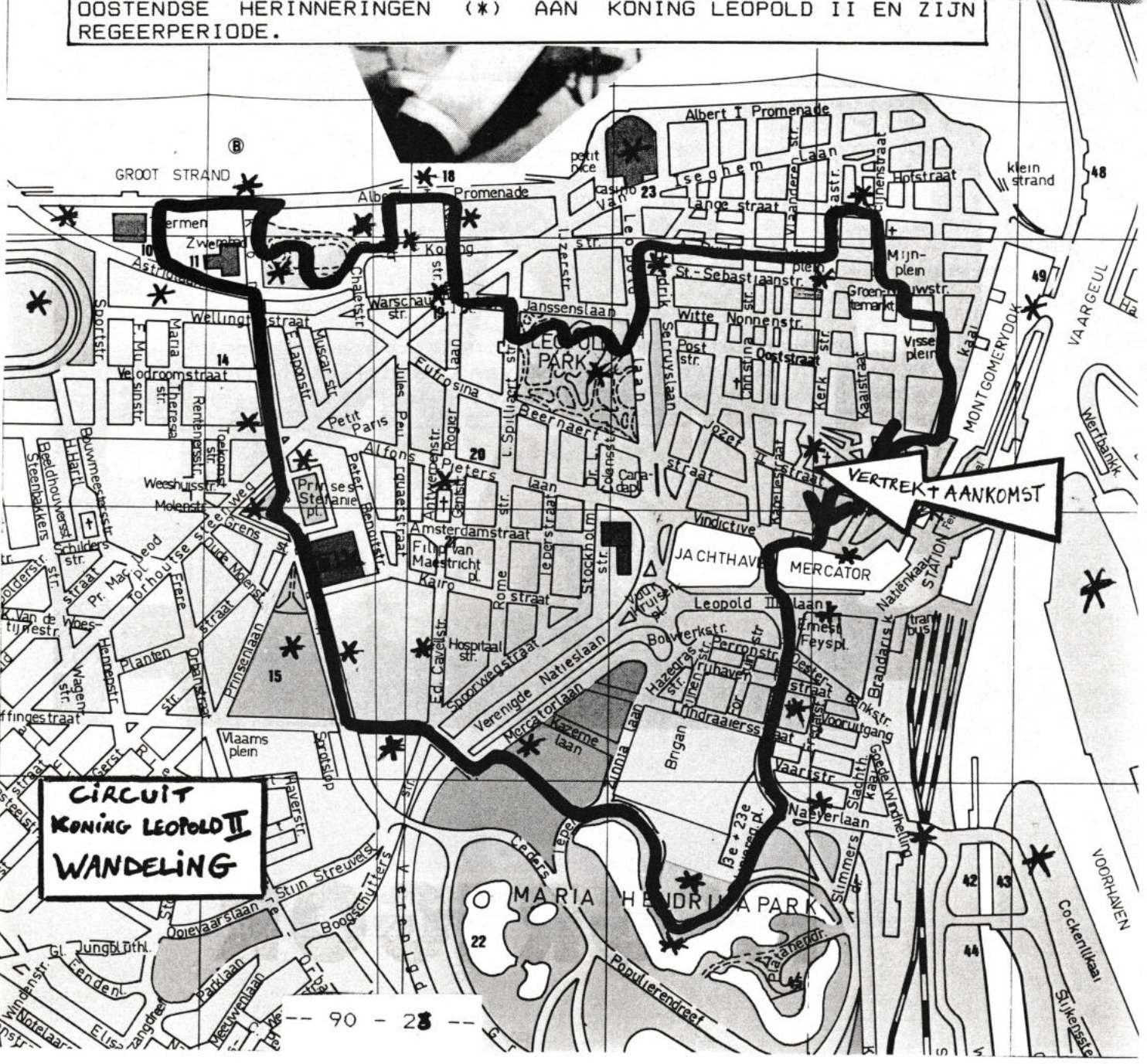
In één van de oksels van het "bosje", ongeveer waar Iependreef en Zinnialaan elkaar kruisen, loopt een wandelpad naar de Mercatorlaan: links de waterreservoirs (waterbevoorrading Oostende rond eeuwwisseling, oude en nieuwe watertoren) en de Oostende groen- en beplantingsdienst; rechts het jeugdorp en wat braakliggende grond (zwemschool, waterdistributie...)

We volgen de Ravelijnstraat over de Verenigde Natieslaan en werpen een blik in de Ed. Cavellstraat (hospitaal, St.-Jozefskerk); verder de Leffingestraat (Handboogschuttersgilde St.-Sebastiaan, buste Leopold II (*)), via de trap aan de brug naar de Koninginnelaan (beelden Lagae oude postgebouw, OTC-tennis, Prinsenlaan, urbanisatie Leopold II, Noorse stallingen) en de "squares" of Stefanie- en Clementinaplein (architectuur, buste Leopold II (*), stenen bank).

Even rondraaien op het kruispunt Petit Paris (Châtelet: pauze 1, buste Leopold II (*), herberg PP) en weer verder in de Koninginnelaan (architectuur, Velodroomstraat); links de Astridlaan volgen tot voor het Thermae Palace Hotel (geschiedenis gebouw, urbanisatie Leopold II, renbaan, zeedijk). Via de tentoonstellingsruimte van het hotel naar de Zeedijk (Kon. Gaanderijen/Galerijen, ruitmonument, Leopold II, 3 gapers).

OOSTENDSE HERINNERINGEN (*) AAN KONING LEOPOLD II EN ZIJN REGERPERIODE.

**CIRCUIT
KONING LEOPOLD II
WANDELING**

VERTEK + AANKOMST

Vervolgens duikelen we het groen in van het Koningspark (Koninklijke Villa/Chalet) en wandelen tot voor de ingang van hotel-restaurant Oostendse Compagnie-Au Vigneron (urbanisatie Leopold II, Chaletstraat, Venetiaanse Galerijen). Via de Parijsstraat (villa Ant. Dujardin, villa's barones de Vaughan) bereiken we de Zeedijk/Albert I--promenade (buste James Ensor, zeedijkvilla's vooral Maritza).

De Kemmelbergstraat (naam, belle-epoque-villa's) leidt ons naar het Leopold I-plein (ruitermonument Leopold I, Athe-neum).

De Karel Janssenslaan brengt ons naar één van de hoeken van het Leopoldpark. We wandelen naar de leeuw (functie, kiosk, geschiedenis park: pauze 2) verder naar het bloemenuurwerk en steken daarna de Leopold II-laan over tot voor "Dikke Matille", draaien ons om en gaan in de richting van het Casino-Kursaal tot aan het Marie-Joséplein (geschiedenis plein, hotel Du Parc, A. Beernaert-monument, tramgeschiedenis, 1ste appartementsgebouw).

We wringen ons tussen de wandelaars van de A.Buylstraat het Wapenplein op (kiosk, bibliotheek, musea, gebouwen, beiaard). Via de Louisastraat en de Langestraat bereiken we Huize Louise-Marie, het voormalig Koninklijk Paleis (geschiedenis). De hoek om rechts en via de Capucijnenstraat, het Oude Mijnplein en een klein stukje St.-Franciscusstraat komen we in het renovatieproject van het Schipperskwartier terecht.

Over het Visserplein bereiken we de Visserskaai waar we even op adem komen om de laatste etappe af te leggen: St.-Paulusstraat - Pauluspleintje en tenslotte de P.Pypestraat van waar uit we onze vertrek- en aankomstplaats zien liggen. Oef, ... we zijn rond! (in de betekenis : de wandeling is ten einde, finished)

(*) Ook in het Heemkundig Museum bevindt zich een Leopold II-buste. Dit zijn allemaal replica van de officiële portretbuste gemaakt door Thomas Vinçotte (zie De Plate, jan. 1986 p.9))

Koning Leopold II hield van fietsen, maar moest dat opgeven na een ongeluk.

Bezoek aan de vismijn (2)

Jaak Fonteyne

Gids, pas op voor je fiets en de wind!

Na die eerste gedeeltelijke kennismaking met de visserij en de wereld eromheen, dringen we nu door tot de kern. We hadden afgesproken aan de Eurohall, trekken onmiddellijk de grote hallen binnen en zien rechts tegen de muur HET BORD.

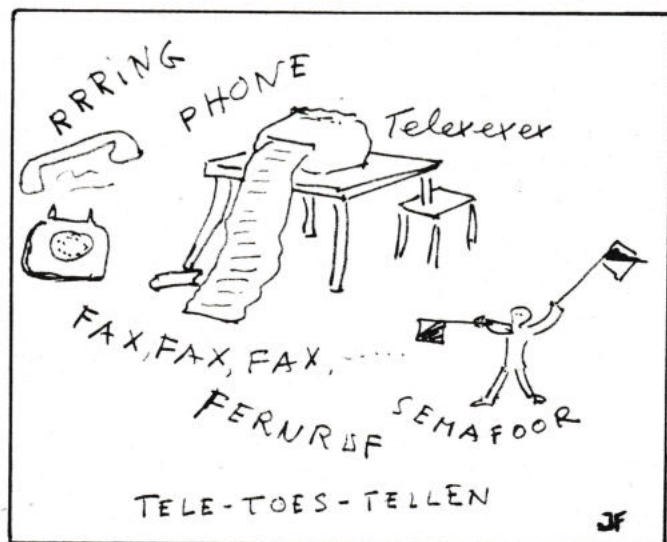
We zouden dit het zenuwknoppunt kunnen noemen van de handel. Hierop komen de gegevens meegedeeld door de schippers: het nummer van het schip, de visgrond, het aantal zeedagen, de belangrijkste soorten en hun hoeveelheden. Ze worden uitgedrukt in "bennen" van 50 kg; alleen de tong wordt per kg opgegeven. Naast de kabeljauw staan de Shelfcods: dit zijn de laatst gevangen kabeljauws, die niet in het ijs zaten, doch er bovenop lagen.

Waarom zijn die gegevens zo belangrijk? Door het aantal zeedagen kennen de kopers de versheid; de visplaats vertelt hoe oud de laatst gevangen vis is en om welke delicatessesoorten het gaat.

Een voorbeeld: schelvis uit de Kreeftenput smaakt naar kreeftjes; kabeljauw uit de IJslandse wateren is anders dan deze die vorige nacht op de kust werd gevangen; garnaal uit Zeebrugge brengt minder geld op dan de Oostendse en de Nieuwpoortse omdat de Zeebruggelingen dikwijls tot 48 uur in zee steken en de anderen slechts een 10-tal uur; het ene vaartuig heeft een betere reputatie dan het andere, bv. op gebied van het zouten van de garnaal...

Dit was één kant van de medaille. De andere kant is dat de prijs niet alleen bepaald wordt door de behoeften van de verschillende Oostendse kopers, maar ook door de Europese behoeften.

Inderdaad, met allerlei teletuig staan de Europese handelaars constant met elkaar in contact. Zij weten wat er morgen in West-Europa op de markt komt, wat er gevraagd wordt en hierop zullen zij zich baseren om hun prijzen te maken. Op de snelweg kun je ze soms zien voorbijvliegen: de viscamions met gekende namen die Skandinavië verbinden met Frankrijk en Engeland, met Duitsland via de Benelux. Ook de Zuid Europese landen zijn grote afnemers en spelen mee. Er is ook uitwisseling: koolvis gaat bv. veel naar Duitsland, grote tongen naar Engeland. De streek tongen Parijs is een zeer grote afnemer en 2 kilo op de 3 die de Belgen verorberen wordt uit het buitenland aangevoerd.

Na het bord hebben we de VERKOOP. Blokvormig, in welbepaalde volgorde wordt de vis opgesteld, gewogen, gesorteerd en gekeurd. Een privé-firma, onder toezicht van de tegenschrijvers van de stad, doet de verkoop per afslag (Duitsland: af- en opslag). De peder in het midden geeft de koopwaar op, de afslager (O.V.A. - Onderlinge Vis-Afslag) zingt z'n liedje. Iedere klank die hij uitbrengt is 10 fr minder per ben (eventueel x 10, x 100; of bij ijle haring kan een heel schip ineens worden gekocht). De kleine vis staat achteraan, net als welbepaalde soorten die "deelvis" zijn voor de bemanning of drinkgeld. De bemanning wordt betaald met een procent van de opbrengst per reis. Het is voor hen dus een stimulans om zoveel mogelijk van de fijnste soorten in de hoogste graad van versheid binnen te brengen. Er wordt op zee dus dag en nacht gewerkt.

BESCHERMING VAN DE VISSTAPEL, en dus van de visser en dus van ons visje.

Willen we binnen 20 jaar nog vis op ons bord krijgen, dan moeten we niet alleen de bezoedelaars van de zee (ook onszelf) te lijf gaan, doch ook de vissers dienen wat gekalmeerd! Steeds minder mannen met steeds minder schepen brengen een steeds grotere hoeveelheid vis binnen: andere vismethoden, sterkere schepen, beter materiaal, electronica bij het opsporen en visen...

Daarom wordt de gevangen hoeveelheid per soort en per visgrond statistisch goed in het oog gehouden en heeft de E.G. streng gecontroleerde quota uitgevaardigd samen met andere voorschriften zoals bv. de grootte van de maaswijdte, de motorkracht in bepaalde visgronden. De keuringsdienst houdt naast de kwaliteit, ook de leeftijd der vissen in het oog zodat men weet of er nog voldoende paarrijpe vissen overblijven om de populatie in stand te houden. Dit gebeurt door het onderzoek van de gehoorsteentjes die "jaarlingen" vertonen.

De verkochte vis verhuist naar de winkel, in de diepvriezers of naar de PAKHUIZEN. Een deel van de vis wordt gekuist en gereedgemaakt om zo snel mogelijk vers te worden verkocht. een zeer groot gedeelte echter ondergaat één of andere bewerking, al dan niet na bewaring in de diepvries. Meestal begint het met pekelen: een heel hoog percent zout trekt het vocht uit de vis, daarna: drogen, roken, stomen, bakken, innaken in azijn, olie - al dan niet in blik - mayon aise en andere sausen, fishsticks...

Op weekdagen kan men de mensen in de pakhuizen zien werken: kuisen, villen, fileren. Daar kan men soms rechtstreeks zijn "pootje" kopen maar doe geen te mooie kleren aan. De minder lekkere geur komt van het AFVAL, dat in het vilbeluik van Dendermonde wordt verwerkt tot veevoeder (pestvarkens!), landbouwmeststoffen, schoonheidsprodukten, enz...

Er is, of beter, er was ook een STATION in de mijn waar dagelijks twee treinen vertrokken. Thans gebeurt dit per vrachtwagen van de NMBS.

Bij het bekijken van de FIRMANAMEN, sommige nationaal, andere zelfs internationaal, vallen bekende namen op. Een diepvriesfirma vestigde er eveneens een verkooppunt met een rijke keus aan vis- en andere produkten.

De vijf STADSGEBOUWEN, SLUIZEN, SLIPWAY EN BRUG: vooroorlogs is het bestuursgebouw. Het bevat de werkplaatsen van het stadspersoneel dat instaat voor onderhoud en organisatie van de mijngebouwen. Beneden is de grote en nette kantine van de vismijn, toegankelijk voor iedereen en thans ook gespecialiseerd als snookerzaak. Er zijn twee rijen pakhuizen bij de grote vishal, en een kleinere naast de haringhal. Er zijn grote omvormingsplannen aan de gang op hygiënisch en koelgebied, met financiële EG-hulp.

Na de oorlog werd ook het "sprotkot" gebouwd, thans "Eurohall". Bedoeling was, met een elektrisch systeem dat geen vergissingen toeliet, sprot en haring "op staal" te verkopen. De vissers "maakten" echter zelf de stalen en de nodige protesten van de bedrogen (?) kopers lieten het systeem stilleggen. Thans wordt er voor groepen een documentaire film vertoond op aanvraag en staan er enkele aquaria. Het uurwerksysteem valt er ook nog te bewonderen.

Tot besluit nog een woordje over de naam "VISMIJN". De kopers die moeten roepen om een partij te kopen roepen soms: Miene, mijn, van mij, myne, ... 't is de mijne.

We sluiten hiermee voorlopig af en hopen een volgende keer samen met u door de rest van de haven te zwerven.

Tot 16 juni!

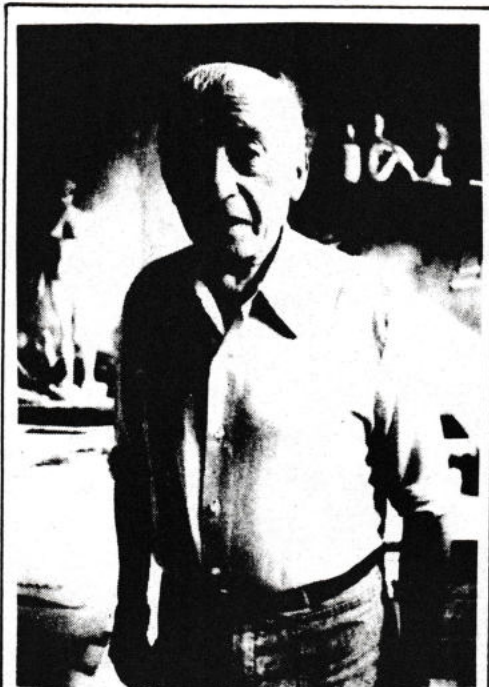

"Dikke Matille" en Georges Grard.

Maria Vlerken

"Daar ligt ze ... en zoveel schoonheid heeft ze niet verdiend ..." "Daar ligt ze ... en zoveel gratie hebben we nooit gezien..." Mijn gedachten dwalen af naar Clouseau, de rijzende ster aan het firmament van de Vlaamse populaire muziek.

Onze "Matille" - "DE ZEE" is haar ware naam - ligt op een eilandje niet ver van het bloemenuurwerk. Iemand uit de Westhoek noemde haar een "snel vrouwmens" en met "snel" bedoelde hij niet zozeer vlug en rap maar wel knap en mooi. Met wat verbeelding kan men haar als Oostendes ambassadrice horen fluisteren: "Doe zoals ik, eet gezond, eet vis!"

Georges Grard, Doornik 1901 - Koksijde 1984

Georges Grard wekte haar tot leven. Doornik is de geboortestad van deze internationaal bekende beeldhouwer. Hij werd er geboren op 26 november 1901 en overleed in Koksijde op 26 september 1984. Ruim 50 jaar heeft hij geleefd en gewerkt in zijn eigen visserswoning in Sint-Idesbald.

Als zoon van een metser en kleinzoon afkomstig van een boerenfamilie, had Georges van jongsaf aan zin in ambachtelijk werk. Wellicht zal zijn vader het als een sociale vooruitgang beschouwd hebben dat zijn zoon binnenhuiswerk kon verrichten: stucwerk aanbrengen op muren en plafonds.

Toen hij 14 geworden was, volgde hij lessen aan de Doornikse Academie. Hij studeerde er "ornament", een tak van de sierkunst waarmee men toen goed zijn boterham kon verdienen. Maar Grard koos later toch integraal voor het beeldhouwen. Op zijn 21ste werkte hij als jonge beeldhouwer onder leiding van Maurice Dekorte.

In 1923 verliet hij de academie en werd café-uitbater: aan een luxueus leven heeft hij nooit belang gehecht. Daarnaast bleef hij in 2 ateliers beeldhouwen.

In 1930 kreeg hij een beurs van de stad Doornik, die hem toeliet een vissershuis in Sint-Idesbald te betrekken. Vanaf 1932 werd de lokroep van de zee zo sterk, dat hij verhuisde en zich definitief in de Veurnelaan in Sint-Idesbald kwam vestigen. In een ander vissershuisje richtte hij zijn atelier in. Aan de kust vond hij wat hij zocht: de wind, de wolken, de vogels en het weidse lichtspel van de hemel.

Zijn eerste belangrijke tentoonstelling had plaats in het Museum voor Schone Kunsten te Brussel, in 1937, samen met de beeldhouwer Pierre Caille, die steeds zijn vriend zou blijven.

Het was onder de oorlog dat Georges Grard uiteindelijk zijn weg in leven en kunst gevonden had. Dadelijk na de bevrijding beleefde hij zijn eerste successen en viel hem de zo belangrijke erkenning ten deel. Twee keer exposeerde hij in de galerij Atelier in Oostende, we schrijven 1967 en 1971.

De betreurde Oostendse conversator Frank Edebau schreef over Grard ondermeer wat volgt:

"Zijn kunst lijkt eenvoudig. Zij is echter de vrucht

van harde, innerlijke strijd, want onder de gladde, gespannen huid van zijn naakten trilt het volle geweldige leven, niet gebonden aan vluchtige verschijnselen of impressies van het ogenblik, doch tijdeloos, zoals de kring der seizoenen, zoals eb en vloed. Dit bereiken kan alleen een groot kunstenaar."

In zijn beeldhouwkunst heeft Grard maar één onderwerp uitgebeeld: "de" vrouw, de krachtig gebouwde, stevig uit de kluiten gewassen vrouw, zonder de minste gekunsteldheid. Hiermee zette hij, in het spoor van Maillol, de ontwikkeling voort van de Franse beeldhouwers van rond de eeuwwisseling en liet hij de evolutie van de "moderne kunst" aan zich voorbijgaan.

"De vrouw" heeft voor hem model gestaan, in allerlei houdingen, staand en liggend, rustig zittend en knielend, zalig genietend en uitnodigend. Georges zelf raakte er nooit op uitgekeken. Anderen hadden het blijkbaar wat moeilijk met zijn voorstellingen:

"Na wereldoorlog II kreeg hij van zijn geboortestad Doornik de opdracht om een sculptuur te maken voor een brug over de Schelde. Grard boetseerde natuurlijk een naakte vrouw, staande en meer dan levensgroot. Het beeld werd in 1950 op de sokkel aan de brug geplaatst maar bleek veel inwoners van Doornik door zijn volronde sensuele lichaamsvormen tegen de borst te stoten. Enkele dagen later werd het beeld zedig in doek verpakt ..."

Georges Grard is steeds aan de kust blijven wonen. Zijn huis was een ontmoetingsplaats voor heel wat kunstenaars : zijn boezemvriend Pierre Caille, de Waalse schilder Paul Delvaux, die met Grard de liefde voor de kust deelde, de animistische beeldhouwer Charles Leplae, Valerius De Saedeleer en heel wat anderen.

Bronnen:

- Frans Aerts, "Herinneringen aan Georges Grard" (De Zeewacht 1984)
- R.Clément, "G.Grard, een leven in de Vlaamse duinen" (Het Volk, 29.12.1988)
- Keuningsje, "Beeldhouwer G.Grard overleden" (De Zeewacht, 5.10.1984)
- Hector Waterschoot, "G.Grard 80 in Hasselt" (Knack 3010.1981)

Aansluitend:

TENTOONSTELLING GEORGES GRARD : 20.07.90 - 30.09.1990

in PROVINCIAAL MUSEUM CONSTANT PERMEKE, Gistelsteenweg 341 - 8220 Jabbeke
Elke dag open, behalve op maandag: 10.00 - 12.30 13.30 - 18.00

Herinnering aan de "aangeslagen" Matille, nog in het groendecor vóór de parkingtoestanden.

EERHERSTEL JAMES ENSOR

In ons eerste gidsenkrantje (1989, nr. 1) verscheen onder de titel "Mijmeringen", een artikeltje over August van Yper. Daarin schreef ik dat Ensor zijn oude huisdienaar in zijn testament vergeten had...

Welnu, onlangs vernam ik van een bekende kunstschilder dat de grote Oostendse meester, Gustje in zijn testament met 1000 frank had bedacht. Ensor had dit echter doen opmaken omstreeks de Eerste Wereldoorlog, en was er later niet meer toegekomen om deze duizend frank aan de levensduurte aan te passen. Nu begrijp in waarom Gustje zei "Menère kan toch nie an alles peinzen!"

BEKNOPT VERSLAG = BEKNOPT VERSLAG = BEKNOPT VERSLAG = BEKNOPT VERSLAG =

KNECHT VAN ENSOR DOOD

Gustje Van Yper
diende „menère“
sinds 1915

20.12.1963

Gustje Van Yper, de knecht van James Ensor, is overleden. Dinsdag werd hij begraven. Alleen een paar vrienden volgden zijn kist (Lees het hoofdbERICHT van deze rubriek.) (Foto Belgia)

(pig) — Op de rouwbrief stond het zo te lezen: Mijnheer August van Yper, gewezen huisknecht van wijlen kunstschilder baron James Ensor, geboren te Oostende en aldaar overleden op negenenzeventigjarige leeftijd... In april 1964 zou hij tachtig zijn geworden. Gustje van Yper. Een vol leven in dienst van « Menère » James Ensor, want zo noemde hij hem altijd, sedert die heuglijke dag in 1915 toen James Ensor van zijn oom het grote huis erfde waar hij sindsdien leven en werken zou. Met het huis erfde Ensor Gustje, en die erfenis heeft de meester steeds in eer gehouden.

Sedert de dood van zijn meester leefde Gustje rustig op twee kamertjes die de stad hem ter beschikking had gesteld. Twee kamertjes boven, en onder hem de plaatsen waar, voor hem, Ensor nog steeds leefde in zijn werken. In dat Ensor-huis kwamen de jongste jaren veel groten dezer wereld ter bedevaart, en steeds was het Gustje die ze onder de relikwieën van « Menère » wegwijze maakte. Steeds op zijn pantoffels, want sinds jaren kon Gustje geen schoenen meer dragen. Zijn benen waren scheef gegroeid van reuma en zijn voeten ook. Krom was het mannetje, doch wijld grijzend steeds zijn kop, vooral dan als hij over « Menère » praten kon. Raak staat Gustje gekonterfeit in een roman van Armand Lanoux (Goncourt, 1963) met name « Le rendez-vous de Bruges » (Julliard, 1956): « La casquette plate à visière luisante posée sur les têtes, un vieil homme descendait un escalier circé, comme un crabe, marche à marche, à reculons, et répétait, le dos aux visiteurs, la face bizarrement tournée vers eux: Entrez, entrez donc monsieur... » Gustje speelde dan cicerone, en onveranderlijk trok hij zijn scheve lichaam weer recht toen hij de illustere bezoeker een tekening wees: « Le portrait d'Auguste 1903 ».

WEER SAMEN

De jongste tijd was het hart van Gustje gaan beven, en vrienden hadden hem de raad gegeven naar een tehuis voor ouden van dagen te gaan. Gustje was echter uit zijn sloffen geschoten (sic) en hij had op zijn Oostends geblaft: « Onk hier buten gon, dan gon ze me buten moeten drogen... » Dat is dan vrijdag jl gebeurd, toen Gustje van zijn oude stoel was neergedraaid. Men bracht hem naar het ziekenhuis en daar is hij rustig gestorven. Dinsdag hebben zes vrienden hem naar zijn laatste rustplaats begeleid. De

konservator, de bibliotekaris, zijn colffeur en een paar mensen die hem daar niet alleen konden laten. Men had verwacht dat « Des amis de James Ensor » daar ook zouden zijn, want die lul trekken jaarlijks naar Mariakerke waar Ensor ligt begraven. Zij drinken dan een borrel en gaan ook Gustje groeten. Dinsdag heeft Gustje het zonder hen moeten maken. Het is toch maar een knecht, zullen die sjieke lul hebben gedacht. Dat was hij ook slechts, doch dan een knecht van één meester. En nu zijn ze weer samen...

Zedenles:

1. Ik mag nooit meer iemand lichtvaardig beoordelen en nog minder veroordelen.
2. Als ik onze gidsenkring testamentair bedenken, mag ik ook niet vergeten dit bedrag te laten indexereren: ik kan nog lang leven ... Ensor werd er 89, waarom ik ook niet als taaie inboorling van de Meiboom?

Omer Simoens

(n.v.d.r. Omer, heb je van het jaar je notaris al bezocht? Moge onze Omer nog LKAONRGT leven !?!?!?)

*****

RUSSISCHE COLLEGA'S OP BEZOEK

Op dinsdag, 27 maart jl., kreeg onze gidsenkring de collega's van Kortrijk op bezoek, in het gezelschap van 18 vrouwelijke en 2 mannelijke gidsen uit Moskou.

Op 23 januari jl. hadden we reeds een 20-tal gidsen uit Leningrad in onze stad rondgeleid. Het merkwaardige is wel dat zij een vloeiend algemeen beschaafd Nederlands praten, weliswaar met een licht Duits accent, waaraan ik, met mijn soms plat Oostends "een punt kan zuigen".

Wij kwamen hun begroeten in het spoorwegstation om 9.37u. en brachten een hele dag samen met hen door in Oostende. Het werd een fijne, aangename kennismaking want allen waren echt lieve en eenvoudige mensen. Vooraleer zij terug naar Kortrijk vertrokken met de trein van 18.04u., hadden wij hun een vol uur vrije tijd gegeven om op hun gemak, alleen of in kleine groepjes - zonder begeleiding dus - naar hartelust in de shopping-straten van het centrum te slenteren. Blij en opgetogen als kinderen waren ze!

Op het perron namen we met spijt afscheid van elkaar. De bejaarde woordvoerster van de groep, een soort vrouwelijke Chroesjtsjov, heb ik drie dikke smakkerds op de wangen geplakt. Uit vrees een blauwtje op te lopen, heb ik dit niet gewaagd bij de jongere dames...
(n.v.d.r. Allé Omer, geen valse bescheidenheid noch schaamte, hé jongen!)

Tot mijn grote ontroering fluisterde mijn Russische collega, net voor ze de trein opstapte, in mijn oor: "God helpe Roesland!"

Omer Simoens

*****

LANGE NELLE LID VAN DE CRO.

Oostendse weetjes

Oostende

03.05.90

Nieuw lid CRO — De Oostendse Gidsenkring Lange Nelle is voortaan lid van de Culturele Raad Oostende (CRO). De vereniging telt thans veertien erkende stadsgidsen en staat ook open voor niet-leden. Het lidgeld bedraagt 400 fr. per jaar. Daarvoor kan gratis deelgenomen worden aan de activiteiten en ontvangt men het plaatselijk tijdschrift, alsook dat van de Westvlaamse Gidsenkring.

De vereniging „Hobbyclub voor verzamelaars” werd ontbonden zodat het lidmaatschap bij de CRO geschrapt werd.

De CRO telt thans 93 aangesloten verenigingen.

*****

GIDSENKRINGAKTIVITEIT : GELEID BEZOEK AAN HET DOMEIN PRINS KAREL.

Zaterdag, 28 april 1990 : onder een schroeiende zon werd het een voltreffer van formaat! Ik hield er een verbrande "gledder" aan over. Daar ik als St.-Pieter moest fungeren, reed ik al om 13.40u. per fiets in de Duinenweg. Ik dacht zeker nr.1 te zijn, want het startsein was pas om 14.30u. voorzien. Maar wie zag ik daar al wandelen dicht bij de eerste groene poort? Jawel, mijn beste vriend Ferdinand met vrouwtje Marie-Louise, twee rasechte Oostendenaars, maar die al jaren in Brussel wonen. Zij waren speciaal naar Raversijde afgezakt!

Ik ben de tel kwijtgeraakt, maar ik overdrijf niet: er waren tenminste 120

bezoekers. Gelukkig konden wij hun verdelen in kleinere groepjes daar 5 gidsen ter beschikking stonden. Zo had ik in mijn groep een kranige oude dame, die alle bunkers met afdalingen en beklimmingen inclusief, meemaakte. Na afloop bleven mevrouw Carton en ik nog wat nakaarten met dit mevrouwtje, zodat wij te weten kwamen dat zij ook speciaal uit Brussel was gekomen. Wablieft? "Lange Nelle" geraakt ook al in onze hoofdstad bekend! Zij had al een "footing" in de kuiten vanuit Oostende, had twee uur met ons in de duinen geklauterd, en ging nu terug tot in de Middenlaan. Daar wilde zij toch liever de kusttram nemen tot aan het Kaaistation. Ze vroeg me: "Hoe oud denk je dat ik ben?" Ik antwoordde zonder valse vleierij: "Zesenzeventig!" Zij lachte: "Doe er maar 12 jaar bij!". Ik stond paf! 88 jaar! Daar kan een groot deel van de hedendaagse jeugd zich aan spiegelen...

Zij verklaarde zich zo gelukkig te voelen eindelijk eens het huisje te hebben gezien waarin Prins Karel had gewoond. Heel haar leven was dit haar wens geweest, en nu had zij meteen het hele domein kunnen bezichtigen. Zij had haar jeugd in Oostende doorgebracht en was getuige geweest van die memorabele nacht van 10 mei 1918, toen de "Vindictive" in de haven tot zinken werd gebracht. De batterij "Tirpitz" aan de Hamiltonhoeve beschoot de Engelse vloot en het vuurgevecht was zo hevig dat het klaar was als in de dag, besloot ze.

Zij vroeg nog hoeveel haar schuld was, daar zij als niet-lid van "Lange Nelle" ook haar bijdrage van 50 fr. wilde betalen. Ik antwoordde met diepe eerbied: "Mevrouw, u bent een eregaste geweest voor onze gidskring! Had-den we dit vooraf geweten, wij zouden u zeker een ruiker bloemen hebben aangeboden. Wij zijn u iets schuldig en niet omgekeerd!" Dan heeft zij mij een pakkerd als afscheid gegeven, een tweede zoen in korte tijd na die van de woordvoerster der gidsen uit Moskou. Ik heb mijn vrouw al gewaarschuwd dat zij voortaan best ook naar onze activiteiten komt, want het gevaar is niet denkbeeldig, dat ik in mijn oude dag nog een "schèr" doe... (waarvan akte)!

Omer Simoens

*****

ALLE MENSCHEN WERDEN BRUDER SEIN .... of ... ONTMOETINGEN

Een opstel over mijn ziekte: mensen aanklampen en ermee praten!

Op een zondagmorgen dwaalde ik in het Stedelijk Museum voor Schone Kunsten rond, kwestie van mijn kennis wat bij te spijkeren. Voor de schilderijen van Ensor stond een jonge zwartharige vrouw te suffen met een boek in haar handen. Ik sprak haar - natuurlijk - aan: het bleek een jonge Japanse studente te zijn die een thesis over Ensor moest maken. Ze trok een beetje haar plan in het Engels en haar Frans was iets beter dan mijn Japans. Ze had elk weekend in een tea-room gewerkt om haar reis te kunnen betalen. Het was haar bedoeling om alle musea met Ensorwerken in Europa te bezoeken; maar ze was schier van niets op de hoogte om reis- en verblijfkosten te drukken. Het gebruik van een Go-Pass in België alleen al ware een enorme besparing.

Ik heb haar dan mee naar huis genomen. Een Europees huis aan de binnenkant te zien bracht haar in de zevende hemel: "Wat is het hier allemaal zo groot! Als ik in het midden van mijn studentenkamertje in Tokio sta, dan kan ik alle muren aanraken!"

Met mijn Ferrari (Felali) tipo R quattro, toonde ik nog één en ander van the Queen of the Seaside-resorts en haar deelgemeenten.

Jammer genoeg was haar vliegtuigticket maar geldig tot de dag voor de opening van de grote Ensorentoonstelling in Parijs. En niettegenstaande conservator Hostyn en ikzelf haar een briefje bezorgden, kon het niet meer... Ze vertelde verder nog dat ze uit een kuststadje afkomstig was en dat ze vanuit haar huis de zee kon zien. Ze heeft nog een broer en een zus en haar ouders staan in het onderwijs maar kennen geen vreemde talen. Hoewel ze 22 jaar oud was, had ze nog geen rijbewijs: "Rijden in Tokio heeft geen zin, je vindt er toch geen plaats om te parkeren!"

Aan mijn vrouw vertelde ze nog dat de vrouwen in Japan alle "huiswerk" doen, zoals bvb. aardappels schillen, terwijl manlief de krant leest. In elk Japans huis dat bestaat uit vele kleine kamertjes, bevindt zich een groot bad, waarin de hele familie zich samen gezellig wast. Mijn bad is daarvoor te klein!

Een tiental dagen geleden bezorgde de luchtpost mij een enorm pakket uit Japan. Het bevatte snoep - wij zeggen Oosterse aperitiefkoekjes - en een artistiek briefje (ik had haar een doosje pralines meegegeven). Later vernam ik dat de pralines ginder een echte delicatessen zijn met uiteraard (hoge) aangepaste prijzen. Ze heeft me naar Japan uitgenodigd, maar eerst moet ik gedurende vijf jaar avondles Japans volgen en elke maand mijn spaarboekje spijzen om daar te geraken.

Jaak Fonteyne

12-4-90

Dear Mr. and Mrs. FONTEYNE,

Hello, how are you!! Do you remember me!? I'm a Japanese student who had spent two significant days with you in Oostende. I'm very obliged to you for your kindness.

Now I'm in Tokyo. At that time, I told you that I would go back to Japan at the end of April. But for unavoidable reason of my family, I had to return a month before scheduled time. So I'm very sorry that I had to give up the exhibition of James Ensor in Paris, and that I couldn't repay your kindness. I resigned myself to my misfortune.

By the way, on the last day of my stay in Oostende, I did happy shopping about Ensor. I bought some books written about him and

his original poster made for "BAL DU RAT MORT" in 1931. I found these in one shop of the picture dealer near the Ensor's Museum. Though I went through all my money for them, I was so happy to have it. That poster has very beautiful color and his originality. It appeals to me so much and it became my most important treasure. With having many materials about Ensor given from you and some books bought by myself, I'm going to study so hard not only about Ensor but also other things.

Anyway, I can't thank you enough! Without your kind help, my trip in Oostende would be insufficient. I will never forget your kindness. Someday I would like to go Oostende again!! And please come to Japan you too.

So please remember me to your family. yours good looking boys

and yours lovely "FELA-LI"!!

☺☺☺☺
good-bye

Yours faithfully, 太田聡子
Satoko Ohta

P.S I send you Japanese traditional confectionaries. One is the Japanese cakes and another is the Japanese cookies. Cakes suit Japanese tea very much, so please try to have them together. (I think that will also suit the European tea without sugar.) You can drink Japanese tea in the same way of European tea; only we have no habit to drink the tea with sugar or milk. please have that cake till 25 April (about). I hope You like them!!

Zoekertjes.

Deze zoekertjes zijn gratis, maar moeten rechtstreeks verband houden met OOSTENDE!

*** De voorzitter van de v.z.w. Westvlaamse Gidsenkring, de heer Frans Vromman, zoekt een afbeelding van de preekstoel uit de eind vorige eeuw afgebrande St.-Pieterskerk (nu de St.-Petrus- en Pauluskerk).

Wie hem op het spoor kan helpen, kan hem telefonisch bereiken op nummer 050/35.25.33

*** Uw eigenste gidsenkring "Lange Nelle" zoekt miniatuurvuurtorens van brons, koper, hout of een andere stof. Dergelijke vuurtorens werden vroeger op grote schaal verkocht in souvenirwinkels. Miniatuurvuurtorens met het opschrift "Oostende" materialiseren ons naamsymbool "Lange Nelle".

Aanbiedingen en voorwaarden kunnen meegedeeld worden op volgende telefoonnummers:

059/ 26.76.35 (D.Beirens) of 059/26.76.31 (M.Braet)

Dank bij voorbaat.

*****

Derde tafereel uit de cyclus "Zeeagaten" in de gedichtenbundel "De zon staat in de kreeft" (1978) van de Oostendse dichter en schrijver Roger Devriendt (*1948)

De golfbrekers van mijn jeugd
waar ik keer op keer uitgleed
waar ik zeesterren plukte
en krabben knepen in mijn tenen
en ik snoof de geur van algen.

De duinen van mijn jeugd
wuivende, sierlijke helmvingers
oorlogsbunkers, verloren nesten
onzichtbare geliefden
konijnen verborgen in hun holen.

De stranden van mijn jeugd
die ik met weke handen achterhaal
door te spelen met de taal
het spel dat toen wij speelden:
eenvoud door de weelde.

Aktiviteitenkalender

TER HERINNERING!!

- * ZATERDAG 16 JUNI 1990 - VISMIJNWANDELING deel 2
(EUROHALL VISMIJN, 14.30u.)
- * VRIJDAG 22 JUNI 1990 - KREKENWANDELING
(St.-Annakerkje, Stene, 19.00u.)

NAJAARSAKTIVITEITEN

De juiste data, plaatsen en beschrijvingen vindt u in ons septembernummer!

- * ZONDAG 9 SEPTEMBER 1990 - OPEN MONUMENTENDAG IN OOSTENDE
- * ZATERDAG 22 SEPTEMBER 1990 - DELVAUX- EN VISSERIJMUSEUM
Koksijde - Oostduinkerke
- * VISMIJNWANDELING - deel 3
- * BEZOEK VERBRANDINGSOVEN - STEENBAKKERIJ ZANDVOORDE, OOSTENDE
- * VOORDRACHT EN BEZOEK: RENOVATIE Oostends VISSERSKWARTIER
- * BEZOEK NIEUW LOODSWEZENGEBOUW

enz...

EEN KONINKLIJKE OPEN MONUMENTENDAG IN 1990

ZONDAG, 09.09.90.

De tweede Open Monumentendag wordt geïntegreerd in de viering van de 60ste verjaardag van de Koning tijdens het weekend van 7-9 september 1990. Het Coördinatiecomité voor de Manifestatie ter gelegenheid van de viering in 1990-1991 van de 60ste verjaardag en van het 40-jaar Koningschap van Z.M. Koning Boudewijn heeft in november 1989 aan de Stuurgroep Open Monumentendag en le Comité organisateur de la Journée du Patrimoine gevraagd of zij bereid waren om deze culturele manifestatie voor het grote publiek te laten inpassen in de feestelijkheden voor de Koning. Voor de organisatoren van de Open Monumentendag gaf deze vraag blijk van waardering en erkenning van hun initiatief en inspanning.

Het huldebetoon aan de Koning is gespreid over twee jaar en staat inmiddels beter bekend als "60/40". Op 7 september 1990 wordt Koning Boudewijn 60 jaar en op 17 juli 1991 is er de 40ste verjaardag van zijn Koningschap.

... en OOSTENDE ?

Ook de stad Oostende neemt voor de tweede keer deel aan de nationale Koninklijke Open Monumentendag.

Vorig jaar werden de beiaardtoren en de recentste watertoren voor het publiek opengesteld. Nu is het de beurt aan Huize Louise-Marie in de Langestraat, het praalgraf van koningin Louise-Marie in de St.-Petrus en Pauluskerk en de kapel van het hospitaal in de Ed. Cavellstraat.

De Oostendse gidsenkring Lange Nelle verleent haar medewerking door gidsen te leveren die de bezoekers wat meer zullen vertellen over elk monument en de wandelaars van het ene monument naar het andere monument zullen begeleiden.

Meer informatie volgt in ons septembernummer en uiteraard in de plaatselijke en nationale pers.

ZONDAG, 09.09.1990
een (gemakkelijke) datum om te onthouden!.

Hotel - Restaurant

LUSITANIA

De Hr Tony Maeyaert
Visserskaai 35
8400 OOSTENDE

Uit sympathie

Taverne

VANS

Roland 'Prume' Seuryneck

*Aangename steer

*Lekkere snacks

Open: van 15 uur tot ... uur Gesloten op woensdag.

Christinastraat 22 - 8400 OOSTENDE

**ZWAANTJES
ROLLER CLUB
ZANDVOORDE**

**23e Internationale
BEKER DER JEUGD**

10-11-12 AUG. 1990

Rolschaatspiste Egellaan Zandvoorde

FOTOCOPIEHUIS

DESNERCK D.

Torhoutsteenweg 196

8400 OOSTENDE

Tel. 059/50 31 46

**FOTOCOPIES
AAN DE
GOEDKOOPSTE PRIJZEN**